

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 14278/2022
03.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., ..., ... бг ..., чији је пуномоћник Ана Лазаревић, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца Д.О.О. за производњу пољопривредних производа, транспорт и услуге „ББ“ ..., чији је пуномоћник Горан Вељовић, адвокат из Панчева, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5303/21 од 25.05.2022. године, у седници одржаној 03.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог-противтужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Апелационог суда у Београду Гж 5303/21 од 25.05.2022. године у делу одлуке о противтужбеном захтеву.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву П 1/16 од 09.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати 294.345,00 евра са затезном каматом према појединачно опредељеним новчаним износима (у валути Еуро), са затезном каматом по стопи коју утврђује Закон о затезној камати, почев од доспелости до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС. Ставом другим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности тог суда за поступање по противтужбеном захтеву, као и приговор да о истом захтеву већ тече парница. Ставом трећим изреке, одбијен је, као неоснован, противтужбени захтев (од 31.08.2017. године) који гласи: „Усваја се као основан противтужбени захтев, па се обавезује тужилац да туженом исплати 234.320,31 еуро у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања са припадајућом каматом у висини стопе законске затезне камате од 01.05.2013. године до исплате и накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од пресуђења до исплате“. Ставом четвртим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5303/21 од 25.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалбе странака и потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу одлуке о противтужбеном захтеву, ревизију је благовремено изјавио тужени због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке применом члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није дошло ни до пропуста у примени или до погрешне примене одредаба ЗПП, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, која би била предмет ревизијског одлучивања у смислу члана 407. став 1. тачка 3. ЗПП. Нема ни битне повреде из члана 374. став 1. у вези са чланом 8. ЗПП, с обзиром да у поступку пред другостепеним судом одлука није донета после одржане расправе пред тим судом.

Према утврђеном чињеничном стању, 31.08.2012. године закључен је уговор између тужиоца као купца и туженог као продавца и „ВВ“ д.о.о. као складиштара, чији је законски заступник тужилац као директор, којим је уговорена купопродаја телади расе ... или/и ... ради извоза. Продавац се обавезао да за потребе извоза за купца прибави сса 1774 грла телади, да телад држи на своје три фарме, потом телад испоручи купцу ради даље продаје, односно извоза ове робе у ..., те да предајом телади, осим угинулих грла, превознику за транспорт за фарму у ... престаје свака одговорност продавца за телад, а тиме и све његове обавезе у вези са овим послом. Купац се обавезао да на име купопродајне цене телади и цене трошкова смештаја и исхране и медицинског третмана продавцу плати новчани износ који ће бити дефинисан рекапитулацијом, коју су уговарачи споразумели да сачине на дан 31.01.2013. године. Договорено је авансно плаћање, као и рекапитулација која је према уговору требало да обухвати сва авансна плаћања извршена од стране купца као и обрачун разлике коју је купац на име цене требало да исплати најкасније 28.02.2013. године.

Тужени је ради извршења уговорних обавеза у периоду 03.09.2012. године до 18.10.2012. године, сукцесивно купио укупно 1774 телади тежине до 150 кг од физичких лица, коју је сместио на своје три фарме, а након смештаја телади на тим фармама, преузимао је даље радње у циљу исхране и лечења, о чему је водио евиденцију. У складу са уговором, 31.01.2013. године, тужилац и тужени су сачинили рекапитулацију, која је саставни део уговора, којом су утврдили да висина набавне вредности телади, трошкова пансиона, односно исхране, смештаја и лечења телади укупно износи 1.251.901,14 евра, с тим што је такво задужење рекапитулацијом умањено за вредност од 52.000 евра на име половине вредности до тада угинулих 197 грла, па је укупна обавеза тужиоца по уговору износила 1.199.901,14 евра. Тужилац је авансним уплатама извршеним до рекапитулације

исплатио туженом 924.346,14 евра (према извршеним уплатам на рачун туженог то је износ од 925.000 евра због насталих додатних банкарских трошкова), а накнадном уплатом од 01.03.2013. године износ од још 250.000 евра (укупно 1.175.000,00 евра). У периоду од 23.02.2013. године до 07.03.2013. године тужени је испоручио тужиоцу укупно 1.402 грла, па како је укупан губитак набављених грла био 253 грла (пре рекапитулације и након рекапитулације), остао је у обавези да испоручи још 119 грла. Тужени није испоручио још 119 грла, већ их је задржао, с обзиром да тужилац није испунио у целини обавезу у погледу исплате уговореног новчаног износа. Тужилац није извршио извоз испоручених грла, па је тужени морао да књиговођствено заокружи посао у складу са Законом о порезу на додату вредност. Тужиоцу је издао три рачуна са обрачунатим ПДВ-ом за испоручених 1.375 грла, према којима укупан износ обрачунатих грла по фактурама са ПДВ-ом износи 1.175.006,41 евро, а за преосталих 27 грла тужени није испоставио фактуре тужиоцу.

У конкретном случају тужени захтевом противтужбе тражи исплату 234.320,31 евра у динарској проиввредности, као разлику између укупног утврђеног износа трошкова туженог за набавку, смештај, исхрану и лечења телади, рекапитулацијом од 31.01.2013. године, увећаног за обрачунати ПДВ (1.409.320,31 евра) и укупног износа који је тужилац уплатио туженом на име извршења своје уговорне обавезе (1.175.000 евра), утврђену вештачењем.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одбили противтужбени захтев.

Наиме, Закон о порезу на додату вредност ("Сл. гласник РС", бр. 84/2004, 86/2004, ... 93/2012), чланом 17. став 1. прописује да пореска основица (у даљем тексту: основица) код промета добара и услуга јесте износ накнаде (у новцу, стварима или услугама) коју обвезник прима или треба да прими за испоручена добра или пружене услуге од примаоца добара или услуга или трећег лица.

Имајући у виду цитирану законску одредбу, правилан је закључак нижестепених судови да се порез на додату вредност може обрачунати само на извршен промет добара, а не на укупне трошкове смештаја, исхране, лечења и набавке телади, јер исти не представљају основицу опорезивања у смислу члана 17 став 1 Закона о порезу на додату вредност. Ово с тога јер, у овом случају пореску основицу у смислу члана 17. став 1. Закона о порезу на додату вредност представљају износи у новцу на које су издати рачуни и фактуре туженог за претходно испоручену робу тужиоцу (1375 грла товљене телади, као финални производ туженог сагласно уговореном), па како је издатим рачунима тужени и обрачунао ПДВ за испоручену робу тужиоцу (новчана вредност 1375 грла), то супротно наводима ревизије, нема законског основа за додатним обрачунавањем ПДВ-а на укупну вредност набавке, смештаја, исхране и лечења телади, како то правилно закључују и нижестепени судови.

У смислу напред изнетог, као и с обзиром да према чињеничном утврђењу нема података да је тужени као порески обвезник ПДВ-а (по основу пословног односа са тужиоцем) сносио наплату 234.320,31 евра, то дужничкоповерилачки однос странака,

сагласно захтеву противтужбе, није ни настао. С тога је правилан закључак нижестепених судова да у овом случају нема основа за обавезивање тужиоца на исплату потраживаног новчаног износа према туженом у смислу Закона о облигационим односима, па тиме ни у смислу члана 154 и 155. тог закона, на шта ревизија неосновано указује.

Код таквог стања, правилно је нижестепеним пресудама захтев туженог одбијен као неоснован, услед чега је неосновано и истицање ревизије да је таквим пресуђењем материјално право примењено на штету туженог.

Како остали наводи ревизије не доводи у сумњу правилност побијане одлуке, Врховни суд је применом члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић